Oğlan ve Ay Tavşanı

Ebru Mina TOMURCUK

Oğlan ve Ay Tavşanı

Ebru Mina TOMURCUK

Berrak bir gece, yıldızlar göz kırparken ve bahçe sessizken, küçük bir oğlan parmak uçlarında dışarı süzüldü. Adı Sam'di ve kolları kıvrılmış mavi çizgili pijamaları, boynunda gevşek duran kırmızı bir atkısı vardı, ayağında hiç ayakkabı yoktu. Sıcak açık kahverengi teni, kısa dalgalı siyah saçları ve merakla parlayan büyük koyu kahverengi gözleri vardı. Bütün dünyanın fısıldayarak sırlar paylaştığı böyle geceleri çok severdi.

Sam serin çimenlerin üzerinde yürüdü, her adımda çıplak ayak parmakları kıvrılıyordu. Yaşlı meşe ağacının yanında bir şey kıpırdadı—yumuşak, gümüş beyazı bir şekil. Küçüktü, diz boyu kadardı, uzun kulaklarının uçları soluk maviydi. Sam donakaldı. Yaratık döndü ve iki yuvarlak kehribar göz dosdoğru ona baktı. Minik burnu seğirdi ve alnında küçük bir hilal gibi hafif bir ışık parıldadı.

Sam çömeldi. 'Merhaba,' diye fısıldadı. 'Sen kimsin?' Tavşan göğsüne küçük, örgü bir çanta bastırdı. İçinden kırık, parlayan bir ışık parçası görünüyordu—bir ay ışığı kırıntısı. 'Ben aydan geliyorum,' dedi tavşan yumuşak bir sesle. 'Merdivenim kırıldı ve eve dönemiyorum.' Kulakları sarktı ve Sam'in yüreği hafifçe sızladı. Daha önce hiç ay tavşanı görmemişti ama bir şeyi biliyordu: arkadaşlar arkadaşlarına yardım eder.

Tavşan çantasını açıp kırık parçayı Sam'e gösterdi. 'Bu, ay ışığı merdivenimin bir parçası,' diye açıkladı. 'Kayıp düştüğümde çatladı. O olmadan merdiven parlamaz ve ben burada mahsur kalırım.' Sam parlayan parçaya, sonra tavşanın üzgün kehribar gözlerine baktı. 'Endişelenme,' dedi dişlerinin arasındaki boşluğu gösteren bir gülümsemeyle. 'Birlikte tamir edebiliriz. Ben bir şeyleri tamir etmekte iyiyimdir. Neye ihtiyacımız var?'

'Çubuklar ve sarmaşıklar,' dedi tavşan, kulakları birazcık kalkarak. 'Merdivenin basamaklar için sağlam dallara ve onları bağlamak için sarmaşıklara ihtiyacı var. Ama sadece gün doğumuna kadar vaktimiz var.' Sam başını salladı. 'O zaman acele edelim!' Bahçeyi aradılar, yere düşmüş çubukları ve uzun, kıvrık sarmaşıkları topladılar. Sam çalışırken kırmızı atkısı dalgalanıyordu ve tavşanın hilal işareti umutla daha da parlıyordu. Ne zaman işe yarar bir şey bulsalar, büyüyen yığına ekliyorlardı.

Yığın tavşandan daha yüksek oldu. 'Bu çok fazla çubuk,' dedi Sam. 'Ama her basamağı dikkatlice onarmalıyız,' dedi tavşan. 'Biri kırılırsa, düşerim.' Sam uzun bir çubuk aldı ve sabit tuttu. 'O zaman her birini iki kez kontrol ederiz,' dedi. Çimenlerin üzerinde yan yana oturdular, tavşan Sam'e sarmaşıkları sıkıca nasıl öreceğini gösterdi. Sam'in parmakları önce beceriksizce dolandı ama pes etmedi.

Tavşan bir düğüm attı ve sarmaşığı Sam'e uzattı. 'Bunda iyisin,' dedi. Sam dişlerinin arasındaki boşluğu göstererek sırıttı. 'Babam bana uçurtmam için düğüm atmayı öğretti,' dedi. 'Bu dev bir uçurtma ipi gibi!' Tavşan kıkırdadı, çan gibi incecik bir sesle. Daha hızlı çalıştılar, elleri birlikte hareket ediyordu. Kırık ay ışığı parçası titremeye başladı, sanki merdivenin güçlendiğini hissedebiliyordu.

Çalışırken tavşan Sam'e aydan bahsetti. 'Dev kaseler gibi kraterler ve şeker gibi parıldayan tozlar var,' dedi. 'Ailem en büyük kraterin yakınındaki bir yuvada yaşıyor.' Sam'in gözleri kocaman açıldı. 'Bir gün bunu görmeyi çok isterim,' dedi. 'Belki beni yine ziyaret edebilirsin?' Tavşanın burnu mutlulukla seğirdi. 'Bunu isterim,' dedi. 'Sen iyi bir arkadaşsın, Sam.'

Gökyüzü siyahtan koyu maviye dönmeye başladı. 'Gün doğumu geliyor,' dedi tavşan, sesi titriyordu. Sam merdivene baktı. Birçok basamağı onarmışlardı ama hâlâ sallantılı görünüyordu. 'Daha fazla sarmaşığa ihtiyacımız var,' dedi. 'Çitlere bakalım.' Birlikte koştular, çıplak ayaklar ve tüylü patiler çimenlerin üzerinde yarıştı. Bahçe gölgelerle doluydu ama Sam korkmuyordu. Yanında yeni arkadaşı vardı.

Çitin arkasında güçlü sarmaşıklardan oluşan bir yumak buldular. 'Mükemmel!' diye sevindi Sam. Çektiler ve büktüler, taşıyabildikleri kadar topladılar. Tavşanın çantası yanına çarpıyordu. 'Başarabiliriz belki,' dedi. Merdivenin başında, yeni sarmaşıkları en zayıf basamakların etrafına bağladılar. Tavşan denemek için yukarı tırmanırken Sam merdiveni sabit tuttu. 'Daha sağlam hissettiriyor!' diye seslendi tavşan aşağıya.

Ama tavşan en üst basamağa bastığında, basamak sallandı. 'Ah hayır!' diye soludu tavşan. Sam yukarı uzandı ve basamağı iki eliyle tuttu. 'Ben tuttum!' dedi. 'Daha sıkı bağla!' Tavşan hızla ek yerinin etrafına bir sarmaşık sardı ve sallantı durdu. İkisi de rahatlamayla iç çekti. 'Kıl payıydı,' dedi Sam. Tavşan aşağı indi ve Sam'in koluna sarıldı. 'Teşekkür ederim,' diye fısıldadı.

Şafağın ilk pembe ışığı tepelerin üzerinden göründü. Merdiven parlamaya başladı, önce hafifçe, sonra daha parlak. 'İşe yarıyor!' diye haykırdı tavşan. Çantasındaki ay ışığı parçası ışıkla nabız gibi atıyordu. Sam geri çekildi ve yaptıkları işe baktı. Merdiven, her basamağı onarılmış, yıldız ışığından bir şerit gibi parıldıyordu. 'Başardın,' dedi Sam. 'Biz başardık,' diye düzeltti tavşan, kehribar gözleri parlıyordu.

Tavşan ilk basamağa tırmandı. 'Şimdi gitmem gerek,' dedi. 'Ama seni asla unutmayacağım, Sam.' Sam'in gözleri biraz ıslandı ama dişlerinin arasındaki boşluğu gösteren gülümsemesini takındı. 'Seni gözleyeceğim,' dedi. 'Her gece.' Tavşan alnındaki hilal işaretine dokundu ve minik bir kıvılcım Sam'e doğru süzüldü. 'Bir ay öpücüğü,' dedi. 'Şans için.' Sonra tırmanmaya başladı.

Sam tavşanın giderek yükselmesini izledi, ta ki solan ayın önünde gümüş bir nokta haline gelene kadar. Elinde sıcak hissedilen minik kıvılcımı sımsıkı tuttu. 'Hoşça kal, arkadaş!' diye seslendi. Çan gibi hafif bir ses aşağıya süzüldü: 'Yakında görüşürüz!' Sam kolu yorulana kadar el salladı. Sonra kırmızı atkısı arkasından sürüklenerek parmak uçlarında içeri süzüldü. Gülümseyerek uykuya daldı, ay kraterlerini ve parıldayan tozları hayal ederek.

Ertesi sabah Sam ailesine ay tavşanını anlattı. Gülümsediler ve harika bir hayal gücü olduğunu söylediler. Ama Sam gerçek olduğunu biliyordu. Pencere pervazında küçük, gümüş beyazı bir tüy ve küçük, parlayan bir taş buldu. Onları bir kavanoza koydu ve yatağının yanına yerleştirdi. Her gece aya bakıp 'Merhaba, arkadaş,' diye fısıldadı. Ve bazen, ayın ona göz kırptığından emin oluyordu.

Sam arkadaşlığın her mesafeyi aşabileceğini öğrendi—dünya ile ay arasındaki boşluğu bile. Birlikte çalışmanın büyük sorunları küçülttüğünü öğrendi. Ve iyi bir kalbin ve yardım eden bir elin üzücü bir geceyi mutlu bir geceye dönüştürebileceğini öğrendi. Yani eğer bir gün bahçenizde gümüş bir tavşan görürseniz, korkmayın. Sadece gülümseyin ve merhaba deyin. Belki de ömür boyu sürecek bir arkadaş edinirsiniz.